

BENİM ADIM ŞAZİMENT 2

Soyadım Bey, Kalbim Kuş

EMİNE ŞAHİN TURSUN

RESİMLEYEN: GÜL SARİ

EMİNE ŞAHİN TURSUN

1979, Dünya Barış Günü'nde Konya'da doğdu. Bilgi Üniversitesi'nde Karşılaştırmalı Edebiyat, Anadolu Üniversitesi'nde Medya ve İletişim okudu. Medya sektöründe, TV program yönetmenliğinden metin yazarlığına eğitimden edebiyata, birçok TV program yapımında görev aldı. İlk şiirini annesine, ilk kitabını çocuklara yazdı. Bazen insana, çoğu zaman da yazıya kaçtı. Bu kaçışların sunduğu güzellikler için mutlu. Üç çocuk annesi, büyümüş hissetmiyor. Kalbinde yaşıyor.

GÜL SARI

1988 Ankara doğumlu. Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümünden 2010 yılında mezun oldu. Bir süre kitapçılarda çalıştı, yayınevlerinde redaktörlük yaptı. 2015 yılında, hayallerine biraz daha yakın olabilmek için Gazi Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümünde lisans eğitimine başladı. Çocuk kitapları resimlemek çocukken hayali değildi ama çocuk kitaplarındaki resimler hayal kurmasının tek sebebiydi. Belki de bu yüzden kendini tekrar çocuk kitaplarının içinde buldu. Şimdilerde çeşitli yayınevlerine çocuk kitapları çizirliği yapıyor ve bol bol hayal kuruyor. *Beatrice Alemagna* ve *Benjamin Chaud*'un çizimlerine bayılıyor.

BEN ŞAZİMENT BEY

Yeniden tanışalım. Ben Şaziment Bey. Yanlış okumadın, soyadım Bey. Herkesin soyadı **"Demir"**, **"Kaya"**, **"Yılmaz"** falan olur. Bizimki büyüklerin isminin sonuna getirilir ya, saygı sözü işte. Babamın adı Asım. **Düşünsene, Asım Bey Bey!** Annemin adı Olcay. Onunki daha da karışık çünkü hem erkeklere hem kadınlara konulan bir isim. O da Olcay Bey! Ben Şaziment Bey. Kardeşim Ebru Bey. Ona bakıyorum da ilerde başına geleceklerden habersiz nasıl da mutlu.

İlkokul birinci sınıftaki ilk yoklamayı unutamam. Adı soyadı okunan öğrenciler, **“Buradayım!”** diyerek ayağa kalkıyordu. Kalbim güm güm atarken öğretmen **“ŞAZİMENT BEY”** deyince sınıftaki otuz kişi aynı anda bana baktı. Gülüşmeler başladı. Üstüne fısıltılar da yükselince öğretmen masaya vurarak sessiz olunmasını söyledi. İçimdeki ses, **“yandın şaziment!”** dedi. Yoklama devam ederken duyduğum soyadı, en az benimki kadar ilginçti. Tüm sınıfla beraber ben de dönüp Nazmi Hanım’a baktım. “Benim gibi soyadı ilginç biri daha varmış. İşte kader arkadaşını buldun Şaziment,” dedim içimden. İkimiz de isimlerimiz yüzünden dikkat çekiyorduk ama anladım ki bazı benzerlikler insanları yakınlaştırmak için yeterli değil. Okul bizi kabul etmişti de benim kabul edemediğim şeyler oldu. Nazmi tam bir futbol delisi çıktı. Her şeyi top sanıyor maalesef. Bir gün teneffüste yepyeni suluğuma tekme vurup çatlattı. Kırık suluğum elimde, tam Nazmi’ye çıkışacaktım ki Basri

sınıfa girdi. Alaycı bir şekilde “**OOO, NAZMI HANIM NABER?**” diyerek onunla alay etti. Nazmi, birden ciddileşti. Kaşlarını çattı, ayak parmakları üzerine yükseldi. Gözünü kırpmadan Basri’ye bakarak yürümeye başladı. Burnundan soluyordu. Basri’ye iyice yaklaşıncı “**Hahaha! yapabildiğin en iyi şaka bu mu?**” dedi. Tabii,

gerçekten gülmedi ama hem komik hem de ürkütücüydü. Gözümün yaşını unutup gülmüştüm.

Nazmi o sırada bana dönerek **“Çok mu komik şaziment Bey?”** dedi.

“Yok canım! Soyadına değil, yürüyüşüne güldüm ben,” dedim.

Başka ne diyebilirdim ki...

Akşam eve gidince anneme sordum.

“Anne, biz neden Bey’iz?”

“Babanın dedesinin soyadıymış. Biz de devam ettiriyoruz,” dedi annem.

“Yani kimse değıştirmemiş mi?”

“Değıştirmek kolay değıl şaziment. Hem neden değışsin, gayet güzel.”

“Güzel mi? Duyunca herkes gülüyor!”

“Gülmekten zarar gelmez. Akılda kalırsın.”

Haksız da sayılmazdı. Herkes ilk günden beni tanıdı. Annem de komik olaylar yaşamış doğrusu. Telefonla arayan birileri yanlış aradığını zannetmiş. İş yerinde toplantılar

sırasında gülenler olmuş. Demek büyükler de birbirleriyle dalga geçiyor, dedim kendi kendime. O gece, annemden dinlediklerim moralimi yerine getirdi. Öğrendiğim taktikler bakalım işe yarayacak mı?

Haftalar sonra bir gün öğle tatilinde Nazmi, **“At topu şaziment Beeey!”** diye bağırarak topu bana fırlatmıştı. “İşte bu! Fırsat ayağıma geldi. Bu pas kaçmaz!” dedim. Rahatsız olduğumu belli etmedim.

“NAZMİ HANIM, YAKALAA!” diye havalı bir şekilde topa vurdum.

Top, atmak istediğim yönün tam tersine gitti. Hem de Basri'nin kafasına. O sırada arkası dönüktü. İçimde bir ses, "Kaç Şaziment!" dedi. Kaçtım. Koşarken de "Top Nazmi'nin!" dedim. Gülerek koştuk ve o sırada aramız da düzeldi. Birinci sınıf hâlleri işte.

Daha sonra yaptığım resim yarışmada ödül aldı. Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Adımı listede görünce öyle iyi hissettim ki... O günden sonra adımı, soyadımı gururla yazmaya başladım.

Ben Şaziment Bey.